

[Simansen.]

give mulighed for et job, der ikke alene kan give en fornuftig personlig indtjening, men også mulighed for en menneskelig udfoldelse. Derfor synes jeg, det er et særdeles godt initiativ, arbejdsministeren tog, da han traf foranstaltninger til at nedsætte dette udvalg.

Det, der er spørgsmålet — og det var hr. Erling Dinesen også inde på — er, hvornår vi kan se et resultat fra dette udvalg. Det er nævnt i betænkningen, at ministeren forventer, at det tager 2-3 år, og det er vel også en naturlig tidsperiode, når man ser, hvordan den slags udvalgsbehandlinger normalt foregår. Jeg synes dog, der er grund til at komme med et klagesuk i denne forbindelse: var det ikke muligt for en gangs skyld at prøve at fremme et sådant stykke arbejde? Hvis man i det private erhvervsliv stod over for en akut situation — og sådan vil jeg i virkeligheden betegne situationen for mange af disse midaldrende og ældre, der bliver ramt af de ting, vi taler om her — ville man være nødsaget til at tage et hurtigt initiativ og søge at fremskynde arbejdet. Vi ved udmærket godt, at hvis det varer 2-3 år, inden vi får en betænkning, og der derefter går en tid, inden man fremsætter lovforslag, der skal til behandling, vedtages og sættes i kraft, er vi i alt fald fremme ved 1975, inden vi er nået til et reelt resultat. Jeg tror, der er grund til at sige, at der her virkelig er tale om et stærkt behov for mange mennesker, og jeg skal derfor afslutte mine bemærkninger med at henstille til ministeren, at dette udvalg kommer til at arbejde hurtigere end normalt. I øvrigt skal jeg anbefale lovforslaget.

Robert Christensen: Jeg vil gerne på venstres vegne anbefale det af arbejdsministeren stillede ændringsforslag.

Jeg havde ved første behandling nogle lidt kritiske bemærkninger, jeg tror nok, jeg udtrykte mig i retning af, at loven måske burde have heddet omskolingsloven og lov for uddannelse af ikke-faglærte arbejdere. Jeg synes, den henvendelse, vi fik fra land-

bo- og husmandsforeningerne, fulgte min tankegang op, at der er mange mennesker, der har alt for svært ved at få en omskoling. Vi har næsten til tider haft det sådan, at vi har sagt til folk: skaf jer et job, og når I har gjort det, så skal vi bagefter give jer den uddannelse, der er nødvendig, for at I kan bestride det. Ved nærmere gennemtænkning af problemet blev jeg klar over, at det slet ikke er så nemt at løse, for så snart vi begynder en omskoling, som strækker sig ud over nogle uger, eventuelt nogle måneder eller, som det hedder i en henvendelse til os, helt op til 1 års kursus, så begynder vi i høj grad at savne en grænsedragning imellem omskoling og egentlig uddannelse. Jeg tror nok, at vi netop på dette område skal have nogenlunde fast grund under fødderne, inden vi går i gang, for i henhold til denne lov giver vi jo en understøttelse til dem, der søger omskoling, af en helt anden art, end den, vi giver til den del af vore medborgere, der søger en egentlig uddannelse. Derfor er jeg glad for, at ministeren vil nedsætte dette udvalg til at kulegrave de problemer. Vi er i venstre også klar over, at det bliver et stort arbejde, for der er virkelig noget at kulegrave. Jeg vil gerne henstille, at dette udvalg arbejder så hurtigt, som det er muligt, og, hvis det er muligt, bliver færdigt på mindre end et par års tid.

Der er ingen tvivl om, at omskolingsproblemerne vedrører en hel masse kvinder, som også hr. Erling Dinesen nævnte det, både gifte kvinder, der tidligere har været i erhverv, og kvinder, der aldrig har været i erhverv. Det er venstres opfattelse, at en meget stor del af disse kvinder, som er interesseret i en omskoling for at få et erhverv, egentlig ikke repræsenteres rigtig af nogen organisationer, hverken af fagorganisationer eller af kvindeorganisationer, og derfor ser vi meget gerne, at de titusinder af kvinder ud over landet, som er vores væsentligste arbejdskraftreserve, får deres interesse i omskoling plejet tilfredsstillende i udvalget.

Jeg vil gerne anbefale lovforslaget med de forbedringer, der er i det.